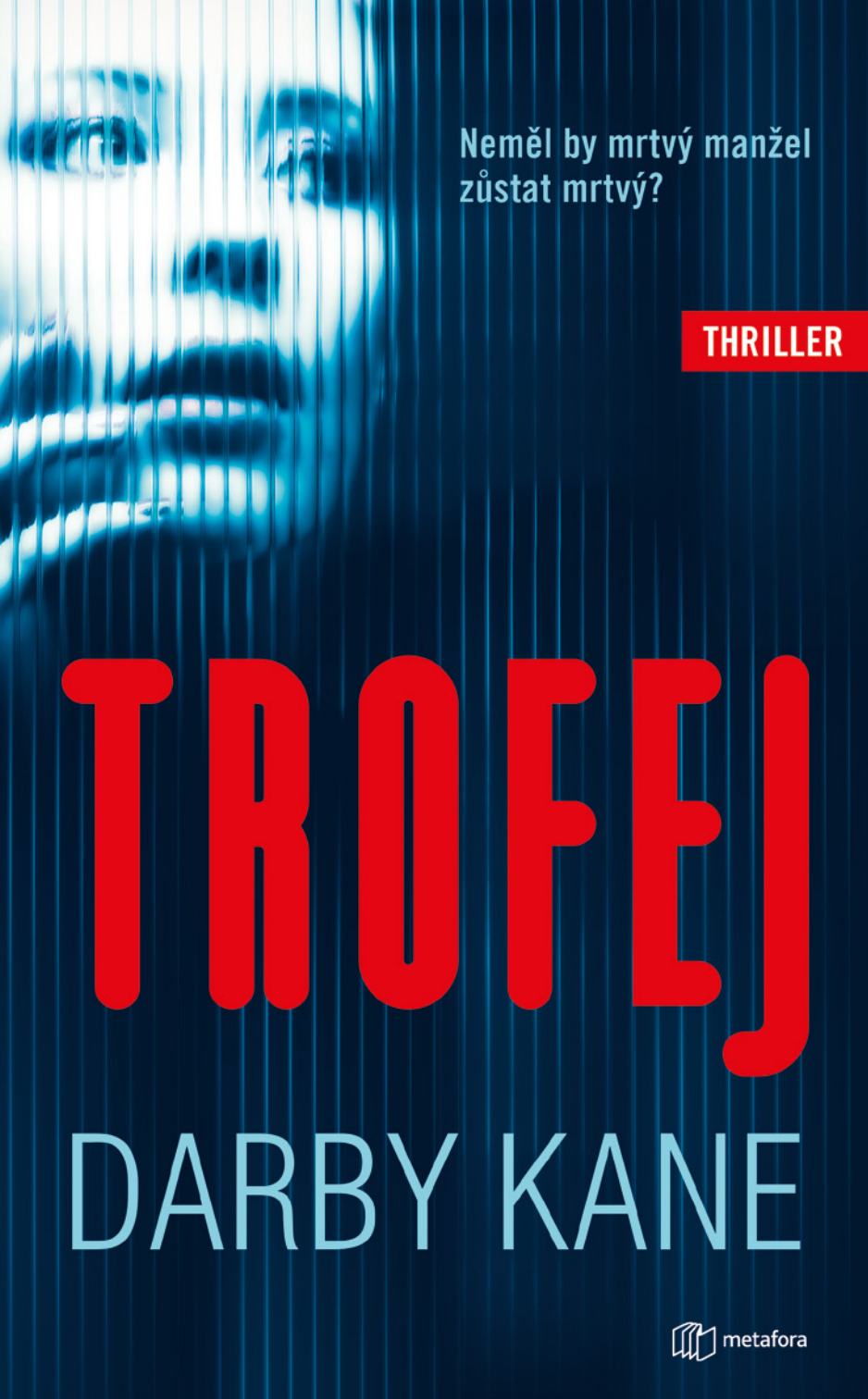

Neměl by mrtvý manžel
zůstat mrtvý?

THRILLER

TROFEJ

DARBY KANE

Lila Ridgefieldová žije se svým mužem, profesorem Aaronem, nerušený život v idylickém univerzitním městečku. Ne vše je ale tím, čím se na první pohled být zdá, a ani Lila není ženou, za kterou ji ostatní považují...

Nejprve zmizí mladá studentka. Brzy nato i Aaron. Posléze vyplouvá na povrch, že pohřešovaná dívka je ve skutečnosti už třetí v řadě za posledních pár let a oba případy přikrývá mnohem zlověstnější stín. Souvislosti jsou nejasné a městečko je na nohou.

Všichni si dělají starosti o osud oblíbeného profesora.

Všichni, kromě jeho manželky, která byla poslední, kdo viděl jeho tělo.

Kam se však podělo?

„Hledáte-li jeden z nejlepších a nejpromyšlenějších thrillerů, které si letos můžete přečíst, dovolte, abychom vám představili Trofej.“

– Mystery and Suspense Magazine

„Typ thrilleru, který miluju: vyšponované domácí napětí, do kterého se vplete jen stín policejního vyšetřování.“

– Julie Clark, autorka knihy *Poslední let*

DARBY KANE
TROFEJ

DARBY KANE

TROFEJ

Přeložil Jiří Zbořil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Pretty Little Wife Copyright © 2021 by Helen Kay Dimon.

Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation © Jiří Zbořil, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-620-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-619-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-213-4 (print)

*Mé mámě, Joan Dimonové, která mi předala lásku
k thrillerům a napětí, která mi nikdy neodmítla
koupit knížku a která mi dala život
(přiznávám, že tím jsem měla asi začít).*

Kapitola první

ZRŮDA.

Dřív jí všechna znamení unikala. Snad je nevědomky ignorovala. Teď neviděla nic jiného.

Rvala ložnici na kusy a žilami jí přitom proudil adrenalin. Převrátila prádelní koš, rozházela jeho obsah. Odstrčila postel, narazila si přitom holeň o kovový rám, ale odhodila matraci, aby zkontrolovala, co je pod ní. Plazila se po podlaze po kolenou a nevšímala si bolesti, která jí po dopadu na tvrdé dřevo vystřelovala až do kostí. Podívala se i za těžké závěsy, které si prosadil, protože z ranního světla ho bolela hlava.

Vzedmul se v ní odpor, který roky pečlivě potlačovala, aby nerušila chatrný mír. Převalila se přes ni vlna horkosti, která otrávil každou dobrou vzpomínku.

Pitomé zatemňovací závěsy. Celé týdny sháněla správnou barevnou kombinaci s temnými okraji, které tak nekompromisně požadoval. Co na tom, že se sama radši probouzí do pokoje zalitého světlem nebo že těžká látka v místnosti vyvolává dusivý pocit temnoty.

Jeho pravidla, jeho potřeby.

Veškerá energie, veškerá potlačovaná nenávisť se v ní tak dlouho hromadila a koncentrovala, až začala vřít. Nedávná řada posměšných a pohrdavých poznámek, které ignorovala. Frustrace, kterou polykala. Zklamání, že podléhá své potřebě cítit se normálně, takže napodobuje všechny kolem sebe, což ji nakonec zavedlo až sem. K němu.

Celou vahou se vrhla na drahocenné závěsy, tahala za ně a šubala jimi, až je s burácivým výkřikem strhla. Pokojem zazněl páravý zvuk, ztratila rovnováhu. Pevná látka, za níž táhla až do bolestivého napětí, se konečně poddala. Levá strana se u tyče roztrhla a tlak, který ji držel zpříma, povolil.

Zamotaly se jí nohy a upadla. Jak široká, tak dlouhá se rozplácla u čela postele. Zůstala ležet, zírala na prázdné místo na bílé zdi a přála si, aby se uměla rozhodovat lépe.

V nastalém tichu zaslechla prasknutí. To povolila bariéra kolem prázdnoty hluboko v jejím nitru, která jí umožňovala potloukat se světem a nevnímat, co vnímat nechtěla. Zlost a nechuť, zklamání a vinu. Emoce se v ní převalovaly a mísily, rozlévaly a zaplavovaly každou buňku.

Nával horka vyprchal tak rychle, jak přišel. Vyschl a zmizel mezi nádechem a výdechem.

Necítila nic.

Kapitola druhá

OD POČÁTEČNÍHO ZÁCHVATU ZUŘIVOSTI UPLY-nula hodina. Zvládla se posadit, ale jinak nic moc. Balancovala na kraji postele pohřbená v hromadě oblečení. Čisté a špinavé prádlo se promíchalo, až splynulo v jednu masu. Všude kolem se válely džíny a svetry vyházené v horečném vyprazdňování šuplíků a šmejdění v tajných zákoutích.

Hlavou se jí míhaly nejrůznější nápady a vzápětí zase mizely. Nedokázala udržet jedinou myšlenku, ani se dopracovat k vysvětlení toho, co našla. Nic, co by odpovídalo jeho historkám. Ani jedné.

Pravda ji bombardovala, ale mozek se odmítal soustředit. Kdykoli se pokusila složit střípky dohromady a rozšiřovat je, cosi v její mysli selhalo a minulo cíl.

A přitom ji do tohoto rozvráceného stavu dovedla tak obyčejná věc. Oblečení. Hledala jedno konkrétní tričko, které, jak ji obvinil, měla ztratit při praní. Jako by to vůbec bylo možné.

„Lilo?“

Trhla sebou, když uslyšela své jméno. Neměl být doma ještě celé hodiny. Samozřejmě že zrovna dneska se rozhodl odejít dřív. Aby ji překvapil.

Co teď chceš?

„Kde jsi?“ volal a dupal po domě.

Svaly se jí odmítaly pohnout. Zasekly se a uvěznily ji v oparu rozostřeného vidění a zastřeného myšlení.

Zatracená videa. První si pustila za trest. Pak druhé. Dál se nedostala, došel jí dech.

Minuty utíkaly, zatímco zírala na obrazovku telefonu. Prsty křečovitě svíraly mobil, který nikdy dřív neviděla. Našla ho v komodě, na kterou nesměla sáhnout, protože prý neskládá oblečení správně. Schoval ho za hromádku obnošených triček, která slíbil protřídit a vyházet. Takových slibů... a nic.

Každému by došlo, proč mu tolik záleží na kusu nábytku. Byla to jeho skrývačka. Ten mobil pro něj očividně něco znamenal, jinak by o něm věděla už dřív. Nikdo neschovává nepodstatné věci.

Teď už ztemnělá obrazovka vybitého telefonu ji týrala. Někdy během druhé nebo třetí minuty ženských hlasů vířících jí hlavou jí mozek vypověděl službu. Celé ty roky potlačování temnoty, popírání a předstírání, že tuhle hrůzu ze svého života vypustila, utápění se v pocitech viny, až ji málem pohltila a zardousila. Vzpomínky. Začaly ji zaplavovat. Všechno to řvaní a urážení. Otázky. Tolik otázek.

Nesmí se to dít znova.

„Lilo? Kde jsi, do háje?“

Dům byl velký, ale ne zase tolik. Brzy ji najde v masivní ložnici na konci chodby pohrouženou v hromadě jeho drahocenného majetku

„Hej...“ Zvuk jeho hlasu se vytratil, když došel doprostřed šatníkového masakru a zastavil se. „Co se tu sakra stalo? Proč jsi mi sahala na věci?“

Jeho věci. Všechno, i ji, považoval za svůj majetek.

Pár vteřin na něj jen hleděla a přemítala, proč vůbec kývla na první rande. Byl okouzlující, jistě. Se světle hnědými vlasy a jasně modrýma očima ztělesňoval důvěryhodný typ muže od vedle. Byl vysoký, ale ne příliš. Jeho sebevědomí bylo přitažlivé. Získal si ji úsměvem. Zdál se... neškodný. Po tom toužila. Po mírnosti.

Teď mu ale chtěla dát ránu pěstí do obličeje a mlátit do něj, dokud by ji neuchlácholilo ticho.

„Co tam tak sedíš? Co je s tebou?“ ptal se a zvolna se otáčel ve snaze pojmout všechnu zkázu jejího běsnění.

„Hledala jsem to tvoje triko.“ Hlas měla k vlastnímu překvapení pevný.

„To, co jsi ztratila.“ Prohlásil věčně. „Cením si tvé snahy, ale měla ses zeptat, než ses mi začala hrabat ve věcech.“

„Já tady bydlím taky.“

„Dobře, ale musíš přiznat, že tohle je trochu...“

„Co?“ Neměla tušení, jak by se z toho mohl vykroutit.

„Vyšinuté.“

Á, no jistě. Jasně že řekne zrovna tohle. Shodí to na ni.

Tentokrát – jenom pro tentokrát – se nemýlil. Připadala si odpojená. Pohromadě ji držela už jen tenounká nit čisté vůle a nic víc.

„Našla jsem tohle.“ Ukázala mu pro ni neznámý telefon.

Výraz se mu nezměnil. Nehnul ani brvou. „Co je to?“

Jako kdyby nevěděl. Ten prolhaný hajzl.

„Nech toho. Je tvůj a víme to oba.“

Dlouze vydechl. Znělo to jako vyčerpaný povzdech. Jako by s ní byl už moc dlouho a už ho to znavovalo. „Jen nebud' hysterická.“

Gaslighting, psychická manipulace. Slyšela to ve falešně chlácholivé kadenci jeho hlasu. V každé slabice.

„Ani jsem se nehnula.“ Donutila svůj hlas k vyrovnání. Všechna slova oprostila od emocí, aby je nemohl obrátit proti ní.

Podíval se na telefon a pak jí pohlédl zpět do obličeje. „Ne, ale povolila jsi uzdu fantazii. Znáš tě.“

Neznal, ale dalo se spolehnout na to, že vše překroučí a udělá oběť ze sebe. „To není pravda.“

„Podívej se na ten nepořádek.“ Poukázal na prázdné šuplíky komody.

Sevěla mobil ještě pevněji. „Ani ses neobtěžoval použít jiný pin.“

„To by stačilo.“ Čím hlouběji se prodírali do bahna emocí, tím jistěji zněl. Ten jeho smířlivý hlas. Dokonce zvedl ruku v předstíraném gestu kapitulace. Jako by snad potřeboval uklidňovat on ji. „Poslouchej.“

„Jen do toho. Vysvětli to.“

„Neměl bych...“ Zastavil se a na pár vteřin se jí zahleděl do očí neoblomným, zlostným pohledem. „Pravda je taková, že to nic není. Nevydařený kanadský žertík několika mých studentek. Nic, s čím by sis měla dělat starosti.“

Považoval ji za idiota. Jinak se to vysvětlit nedalo. Svaly se jí třásly, ale donutila se zvednout. Nějak se vyškřábala na nohy a zůstala stát. „Vím, co jsem viděla.“

Znovu si nad ní povzdychl plný nevole a vratké tolerance. „Co si *myslíš*, že jsi viděla. Protože tě ujišťuju, že se pleteš.“

Další gaslighting.

Tedť ji ten trik praštil do očí. Skládá věty a upravuje události tak, že si pak sama připadá absurdně. Překrucuje fakta, dokud sama nezačne zpochybňovat vlastní mozek a oči. Nechá ji, až když začne podezřívat všechno kromě něj.

Tentokrát ne. Udělal něco, co se nedá jen tak odbýt obyčejným vysvětlením, už ho nesmí nechat se z toho vykroutit nebo to smáznout jakoby nic.

Prsty se jí stáhly kolem telefonu, až se jí plast zaryl do dlaně. „Vypadni.“

Veškerou falešnou zdvořilost nahradilo zlé zavrčení. „Je to můj dům, do prdele.“

Nikdy ji neuhodil, což mohla být jen otázka načasování a trochy štěstí. Třeba by stačilo jen malé ponouknutí a bylo by.

Každá buňka v těle se hlasitě domáhala ústupu, ona se ale odmítala vzdát. Pokročila k němu a vyzvala ho tím nejelementárnějším způsobem. Zpochybnila jeho výhradní majetnictví. Zvedla bradu. „Ten dům je náš.“

Ruka se vymrštila a sevřela jí hrdlo. „Zopakuj to.“

Chtěla polknout, ale nešlo to. Hlesla jeho jméno, ale vyšlo z ní jen jako hrubé zasípění. Odvaha v ní zůstávala zarytě nezlomná. „Je náš. Můj stejně jako tvůj.“

Prsty se jí zaťaly do kůže, dlaň tiskla průdušnici a vyzývala ji, aby ho dotlačila za hranici. Nestiskl, ale vyzářovala z něj nenávisť, která jí sdělovala, že by docela snadno mohl a ani by toho nelitoval. Čisté opovržení. Jinak se to nazvat nedalo. Kdyby v tu chvíli zmizela, snad by ani nemrkl.

Naklonil se nad ni, až se jeho rty přiblížily těsně k jejímu uchu. „Zaplatila jsi za ten dům, Lilo? Jedinou splátku na hypotéku? Jedinou daň? Účet za vodu?“

Napsal ji sice jako spoluvlastníka, ale celou nemovitost považoval za svoji. Na společný účet poslal tak akorát peněz, aby pokryly všechny účty. Ani o penny navíc. Nechával ji vypisovat šeky, ale každý měsíc kontroloval každý cent, a pak se tvářil, že od ní za tak skvělé zabezpečení očekává vděčnost.

„Nikdy jsi mi k tomu nedal příležitost.“ Chtěla, aby si byli rovni. K tomu se zavazovala, když se brali. On však rok od roku posiloval vlastní autoritu a její roli oslaboval. Udělal z ní převlékačí panenku na předvádění po městě.

Tiše vzdorovala tím, že začala méně chodit na večere a přestala se účastnit jeho akcí. Lichotivě se jí vemlouval a vnucoval, teď už ale v každém tahu poznávala manipulaci. Byl to všechno jen podfuk, který mu baštila, dokud jednou nezašel příliš daleko.

„Tuhle domácnost vedu já,“ prohlásil.

Jeho peníze. Jeho dům. On rozhoduje, dokonce i o její práci nebo místu pobytu. On, on, on.

Podvolila se mu v tolika ohledech. Ani nevěděla, kdy se to stalo nebo proč dovolila svému životu se tak scvrknout.

Už ne, zavibrovalo jí tělem nevyslovené prohlášení.

„Udělej to, nebo mě pusť.“ Hlasivky se napínaly proti jeho ruce.

Zamračil se. „Cože?“

„Zabij mě. K tomu to směřuje, ne?“ Ukazoval tím směrem každý jeho pohyb i vleklý vztek v hlase.

Přes potřebu ovládat býval většinou vyrovnaný. Teď na něj ale něco měla. Získala něco, co by ho dokázalo zlomit, zničit nablýskanou reputaci, kterou si vypracoval sousedskými dobrými skutky a falešnými úsměvy. Jako kdyby bod jejího zlomu to odpoledne vychýlil i jeho.

Zavrtěl hlavou, ale krk nepustil.

Položila svou ruku na jeho. Hrdlo jí začala svírat panika. Pokusila se mu odtáhnout prsty nebo je aspoň trochu roztáhnout.

Prudce spustil paži k boku. Náhlý pohyb ji vyvedl z rovnováhy, a třebaže chtěla utéct, klopýtla místo toho o krok k němu.

Zamotala se a on ji chytil za paže, aby ji ustálil. „Nejsem muž, který rozdává rány.“

„Protože tam máš hranici? Nebiješ mě, takže jsi báječný manžel?“

„Provokuješ, Lilo. Radím ti, nech toho.“ Pozoroval ji bez mrknutí. „S tím mobilem fakt o nic nejde. Nepředstavuj si věci, které nejsou.“

„Ta videa –“

Přerušil ji mlasknutím. „Jak jsem řekl. Hloupé holky dělají hloupé věci. Nic víc.“

Lháři.

Jako kdyby zapomněl na její předchozí život. Ve slovní gymnastice cvičila s mnohem rafinovanějšími lidmi. S takovými, kteří byli dost chytří, aby u tajného mobilu nepoužívali stejné heslo jako u svého běžného. „Jestli je to tak, proč sis je schoval? A proč ten telefon skrýváš?“

„Jako pojistku.“

„Jak jako? I kdyby to byl jen žert, daly by se ty nahrávky použít, aby tě zničily. Na jedné z nich jsem slyšela tvůj hlas.“ Obávala se, že nikdy nezapomene, co slyšela. „Jak ses jistil? Nás.“

„Tvůj tón se mi nelíbí.“ Nadechla se k odpovědi, ale zastavil ji rukou a pokračoval. „Konec diskuze. Řekl jsem ti, co potřebuješ vědět, a teď si s tím můžeš přestat dělat

starosti. Jde o víc než jen o ta videa. Celou záležitost mám pod kontrolou.“

Věděla, že je to lež. Tohle všechno byla jedna velká lež. Na víc se nevyptávala, protože odpovědi by dál pokračovaly ve stejném duchu. Nesmysly a bláboly.

Usmál se na ni úsměvem, který z ní dělal spíš kořist než manželku. „A teď když jsme tohle vyřešili...“

Sklonil se nad ni a políbil ji na čelo. Málem se jí nepodařilo potlačit ucuknutí. Snad chtěl, aby svou energii věnovala právě tomu, protože se k ní vzápětí přitočil a z rukou jí vykroutil mobil dřív, než si uvědomila, co se děje.

„Uklid' tu. Přišel jsem domů dřív, abych tě vzal na večeři, ale s tímhle bordelem to nejde.“ A s telefonem v ruce vykročil z místnosti.

Pro něj to tím skončilo. Doopravdy si myslel, že jeho komentář a slabá ujištění konverzaci uzavřela. Že prostě vpluje zpět do svého života, zapomene, co viděla, a bude pokračovat jakoby nic. Že byla tak pitomá, že si nepřeposlala některá z těch videí na svůj mail, než se jeho přísně tajný telefon vybil.

Všechny si je hodlala znovu projít a vyšťarat z nich každý detail. A ne, nedovolí mu to celé obrátit proti ní a udělat z toho její vinu. Vždycky věděl o té jediné věci, kterou by znovu nepřežila... a jejich manželství naboural přímo v tom bodě.

Postará se o to. Předtím to neudělala, ale tentokrát ano. Zastaví ho.

Kapitola třetí

O šest týdnů později

Konec září

OBYČEJNÉ ÚTERÝ.

Vždy, když na ten den Lila Ridgfieldová vzpomínala, vybavila se jí docela nudná každodenní ranní rutina. Nic zvláštního. Nic, co by stálo za zmínku.

Celé ráno prochodila po domě sem a tam, vyčerpaná a rozhozená. V dlaních chovala šálek kávy, dokud se z horkého povzbudivého nápoje nestal chladný, nahořklý patok. Okolo desáté vyklouzla z příjemného měkkoučkého pyžama a oblékla se do dlouhé a široké černé kalhotové sukně a zelené hedvábné blůzy. Tak, jak se oblékají dámičky, které s oblibou chodí na okázalé obědy do klubů, ale jinak nevědí, jak se svým volným časem naložit.

Měla nutkání vyhrabat raději tepláky nebo legíny, ale odolala. I toho rána si udržovala vzhled, jaký si přál Aaron. Obyčejné oblečení by jí neodpovídalo. Lidé by si toho všimli. Musí vypadat jako každý jiný den. Všechno

musí zapadat, nic nesmí vybočovat z normálu nebo ještě hůř – být zapamatovatelné.

Přesné požadavky na šatník vyslovil Aaron hned na počátku jejich manželství. Přetrpěl si těžké dětství, které završila smrt obou rodičů, a trval na tom, že rodina má před světem vypadat určitým způsobem. Jeho žena, i kdyby to mělo být jen vnější zdání, měla být spořádaná, upravená a za každou cenu prezentovat jistý image. Domácnost měla být každý týden spravována úklidovou firmou a pro případ, kdy se jim nebude chtít vařit, měli vždy mít možnost nechat si jídlo doručit. Každý, kdo se na ně podíval, měl vidět úspěch.

Vyhověla jeho požadavkům na idealizovaný rodinný vzhled. Jiný, než jaký sám poznal. Jako by věřil, že když dosáhne určitého zdání – od velkého domu po dokonalou ženu – všechno ostatní do toho zapadne samo. Nikdo to nemohl zpochybnit nebo zničit. Rozuměla mu, protože ona sama zažila dysfunkční výchovu, a dobře věděla, že ne všechny strategie přežití jsou vždy racionální.

Zpočátku jejich manželství nepředstavovala Aaronem zavedená pravidla oblékání problém, ačkoli byla občas otravná. Shodovala se s tím, co stejně musela nosit do kanceláře. To se ale změnilo, když se přestěhovali a v práci skončila, a on ve svých požadavcích na vysněnou dokonalost nepolevil.

Ted už tu hru hrát nemohl. Díky ní.

Ten den jednala podle vlastních pravidel. Stála na dlouhé, klikaté příjezdové cestě, která vedla k rozložitému domu na vrcholku kopce, v dokonalém outfitu. Vlasy měla hezky načesané a na tvářích jen náznak make-upu. Byla připravená truchlit.

Zahradníci si za bezchybný trávník a složitě zastřižená křoviska zasloužili poklonu. Její přičinění spočívalo v tom, že jim jednou měsíčně vypsala za jejich služby šek. Když byla malá, otec považoval sekání trávy za chlapeckou práci a byl přesvědčený, že by si ublížila. Přednášky o tom, kde je a kde není její místo, jí v hlavě splývaly v jednolitý hukot. Přísný, nekompromisní hlas. Na matku se tak často hrubě obořoval slovy *Ježíši*, že si Lila až později uvědomila, že to ve skutečnosti není součástí jejího jména. Bylo to v době, kdy se o jejích rodičích začalo šuškat.

V hlavě jí bzučelo. Vzpomínky svědily a škrábaly, zoufale se snažily prodrat přehradou, kterou je v duchu obehнала a zabezpečila. Udělala to, co v boji o přežití dělá vždy. Zablokovala je a rozhodla se soustředit na něco jiného. Tentokrát si vybrala teplé sluníčko. Zářilo a rozptylovalo chlad.

Dotkla se horního knoflíku na hedvábném svetríku přehozeném přes ramena a zadívala se na rovnou linku končícího trávníku a začínajícího chodníku. Až příliš dokonalá linie si říkala o nějaké květiny. Trochu barvy do hnědé záplavy. Hnědý dům posazený na hnědém kameni. Hnědé okenice s o něco hnědšími vstupními dveřmi.

Aaron dům koupil, aniž by se jí na něco ptal, přibližně před čtyřmi lety. Zůstala tehdy v Severní Karolíně, aby uklidila před stěhováním na sever. On jel napřed kvůli rychlé schůzce ohledně nového učitelského místa, zavolal jí a vykřikoval cosi o výhodné koupi. Jednalo se o nabídku se starými odpady a rozvody tak nepředvídatelnými, že v prvních několika měsících nemohli v obývacím pokoji zapojit víc než dvě světla najednou.

Když jí volal, měl už nabídku podepsanou. Jak jinak. V těch raných dobách byla plná naděje a naivního op-

timismu a věřila, že by se jim mohlo dařit lépe než jejich rodičům, že si vyšlapou vlastní cestu, a tak si jeho chování nevyložila jako naprostý nezájem o její názor. Choval se k ní jako k druhořadé.

Teď už byla moudřejší. Vyčerpanější, ale zato otevřenější pravdě o tom, jakou roli v jeho myšlení a životě hraje.

Znovu myšlenky přeměřovala, tentokrát na ostře hladkou linii zeleně a pomyslela na růžovou. Aaron by tu změnu nesnesl. Růžovou považoval za přímý úder do své mužnosti. Tak tedy růžové květiny na jaře.

Zběžně přehlédla tichou předměstskou slepou ulici, vytáhla z kapsy mobil a podívala se na zprávy. Nic.

Nečekané, ale ještě bylo brzo.

Sešla k poštovní schránce. Poté, co tu předchozí srazil v prudké ledové bouři v březnu autem, vybral Aaron místo ní jinou ve tvaru kachny. Žertoval, jak by bylo báječné, kdyby vydávala zvuky. Celé odpoledne, kdy ji koupil, strávil tím, že s ní chodil po domě a děsil ji nečekanými „Kvák!“. Nechápala, co mu na tom přišlo tak zábavné nebo co pro něj ta kachna znamená. A stejnou záhadou pro ni byla i spousta jiných věcí, které Aaron říkal a dělal.

Kachně na bříšku visela cedule, která se jí vysmívala: PAY-NEOVI, verzálkami napsané jméno, které nikdy oficiálně ani neoficiálně nepřijala. Ridgfieldová byl poslední zbytek jejího někdejšího já. Držela se ho jako klíště, ačkoli na svatbě řekla „ano“ někomu stejně zničenému, jako byla sama.

Její zarputilá neoblomnost v této záležitosti vrazila klín přímo do středu jejich manželství. Její poslední útočiště vedlo k manželskému sporu, který neutichal ani po letech.

A pak tu byla koncovka toho slova. Odvážila se nadnést, jestli by na té ceduli neměla být také zahrnutá. Na-

kopl schránku tak silně, že zničil závoru. Síla úderu vyvrátila levou stranu z háčku a se skřípavým zvukem kovu o kov ji nechala se houpát.

Od té doby cedule jen tak visela. Zkroucená. Naplň rozbitá a vychýlená. Připadalo jí to jako dokonalá metafora jejich manželství.

„Lilo?“

Při zaznění zpěvavého hlasu sebou trhla. Než se ke zdánlivě všudypřítomné sousedce otočila, podařilo se jí na tváři vyloudit úsměv. „Ahoj.“

Cassie Zimmerová. Tón jejího hlasu na konci každé pronesené věty stoupal, jako by pokládala nekonečnou řadu otázek. Bez ustání se usmívala. To samotné stačilo, aby jí Lila chtěla jednu vlepit. Neudělala to, přirozeně, ale lákalo ji to *moc*.

Ode dne, kdy se přistěhovali, byla Cassie takovou tou *sousedkou*. Při návštěvě na přivítanou jim přinesla sušenky, a pak se zbytečně dlouho zdržovala procházením po obývacím pokoji, pokládala nekonečnou řadu osobních otázek přestrojených za zdvořilou konverzaci a nakukovala do všech nerozbalených krabic. Lila si ji v duchu zařadila na seznam nesnesitelných osob a Cassie se nikdy nepodařilo se z toho seznamu nechat vyškrtnout.

Představovala jednočlennou sousedskou hlídku. Co na tom, že ji o to nikdo nežádal. Co bylo horší, zdálo se, že dokáže vycítit každou vzácnou příležitost, kdy se Lila rozhodla vyjít ven nadýchat se čerstvého vzduchu, a přihopsala s bezduchým, veselým vítáním.

Upřímně, Cassie byla nejspíš docela v pohodě. Nejspíš vůbec nebyla tak útočná. Možná byla dokonce fajn sousedka, protože právě ona by byla zřejmě první, kdo by

policii upozornil, kdyby se po okolí potloukal někdo neznámý. Jenže Lila si vážila soukromí a osobního prostoru, a Cassie znala obojí jen letmo.

„Uvažuješ o zahradničení?“ mrkla na ni Cassie. „To asi není nejlepší nápad. Jsi trochu mimo sezónu.“

Tlachání. Lilina nejméně oblíbená věc.

„Hodilo by se nám tu víc barvy.“ Tím *nám* myslela *mně*. Měla barvy ráda. Na tom, co chtěl Aaron, už nezáleží.

Cassie si pohrávala s cedulí na poštovní schránce, jako by její oprava dokázala vyřešit všechny problémy v jejich domácnosti.

„Západka je zlomená.“

„Hmmm?“ Cassieina hlava vystřelila. „Cože?“

„Není západka.“ Lila odmítala hledat přesnější způsob vyjádření.

Cassieiny oči se rozšířily. „Jo tak. Co se s ní asi stalo?“

Aaron se jí stal. To tlachání ji přestávalo bavit. „Měla bych se vrátit dovnitř.“

Lila neušla ani dva kroky, když se k ní Cassie znovu přitočila. „Sluší ti to. Ty dneska pracuješ?“

„Dneska stejně jako každý jiný den.“ Minulý týden se u nich stavil Aaronův kolega, aby jim něco dovezl, a vtipkoval o tom, jak se Lila moc nepředře, a pak to maskoval nějakým žvástem, že vlastně pracovat ani *nepotřebuje*. Jeho pronikavý nosový hlas jí ještě pořád zněl v uších. Práce byla jedním z citlivých témat, při nichž skřípala zuby. Na Cassie se dalo spolehnout, že najde odhalený nerv a bude na něm skákat jako na trampolíně. „Ale ano, potřebuju něco zjistit.“

„To musí být tak zajímavé, dívat se na všechny ty různé domy, nakouknout do nich a vidět, co se tam děje.“

Musí přece cítit, jak se ta konverzace natahuje, ne? Lila si neuměla představit, jak by si to Cassie mohla neuvědomovat. Nebo si nevšimnout jejích pokusů o útěk na příjezdovou cestu a zpět do domu.

Ozvala se v ní úzkost, se kterou bojovala desítky let. Zatím ji zvládala držet na uzdě, ale brzy se jí vymkne. Pak to v ní začne vřít. Ozve se potřeba stranit se lidí. Mluvit podle vlastních pravidel.

Když se rozhodla být v pohotovosti, šlo to. Naučila se předstírat uvolněnost, i když na ni instinkty křičely, aby zdrhala rychle a daleko. Snižovala hlas a zpomalovala, aby se zdálo, že má vše pod kontrolou. Soustředila se na ruce, aby se netřáslly.

Tohle ale nebyl jeden z momentů, za které by si zasloužila Oscara. Přelévala se přes ni jedna vlna stresu za druhou. Neměla už žádnou rezervu, aby se mohla chovat tak, jak od ní všichni očekávají.

Znovu vytáhla z kapsy mobil a zírala na něj. Vyhybání často pomáhá, ale pořád žádné hovory. Žádný pořádný důvod, aby mohla být někde jinde.

Jak to, že nikdo nevolá? Co jim tak dlouho trvá?

„Ty jsi asi na telefonu pořád.“ Cassie nechala svůj komentář viset ve vzduchu, ale když Lila neodpovídala, pospíšila si zaplnit ticho. „Jako realitní makléřka myslím. Hodně času strávíš na telefonu, že?“

„Vypadá to tak.“

Mohla pracovat, kolik chtěla. Tu možnost jí poskytoval... nebo to aspoň tvrdil. Sám chodil do práce, učil matematiku středoškoláky plné hormonů, kteří integrály považovali za trest, a ona mezitím zůstávala doma.

Jednou ji ve městě zastihl hlouček klevetnic, zahnały

ji do kouta, když si šla pro kafe, a těmi svými hlásky, z nichž odkapávala žárlivost, jí vykládaly, jaké má štěstí, že má za manžela někoho jako Aaron. Jako by snad role pěkné paničky byl dar z nebes, a ne rozsudek nudy na celý život.

„Nechceš zajít...“

Křupavý zvuk pneumatik na šterku přehlušil, co znělo jako nevíтанá pozvánka na kafe. Lila ještě nikdy nebyla tak vděčná za návštěvu. Nikdy nebyla vděčná za návštěvníky. Tečka. Až teď.

Poznala černý sedan, který hlásal *veškeré moje sebevědomí se vejde do nahuštěné měsíční splátky za auto*. Vylezl z něj Aaronův golfový parťák, nejlepší kamarád a středoškolský ředitel Brent Little. Měl na sobě tmavě modrý oblek a vypadal do písmene jako chlap na lovu přítelkyně, která má nahradit exmanželku, co ho opustila po šestnácti rušných letech nešťastného manželství.

Promenádoval se takhle už dva roky s maskou člověka, který má život pevně v rukách, posiluje do vyčerpání a chodí do solárka. Přítelkyně přicházely a odcházely. Vždy nejprve oslněny vnějším zdáním, předpokládala Lila, vzápětí zděšeny jednomístným bankovním zůstatkem na účtu muže platícího na základě soudního příkazu alimenty a výživné na podporu rodiny žijící o dva státy dál.

Vykouzčila na tváři úsměv, tentokrát upřímný, protože Brentově společnosti dávala přednost před Cassie. „Neměl bys touhle denní dobou nechávat děcka po škole a schovávat se ve sborovně?“

Navzdory jejímu lehkému tónu se Brentův výraz nezměnil. Obočí měl stažená a ústa napnutá do tenké linie. Obvyklý lehkomyšlný úsměv nebyl v dohledu a místo

uspěchaného kroku, jímž běžně chvátal školními chodbami, kráčel zdrženlivě.

Konečně. Je to tu. Celé ráno čekala návštěvu. Nečekala sice, že to bude on, ale na tom nezáleží.

Zastavil se před Lilou, Cassie sotva uštědřil letmý pohled. „Je Aaron doma?“ zeptal se.

Lila cítila, jak se v ní něco stáhlo. To není správně. Tohle říkat neměl. „Proč by měl být?“

„Nepřišel do práce. Hledám ho všude. Neozval se, že by byl nemocný, a když jsem nic neslyšel ani od tebe...“

To není možné.

„Počkej chvíli...“ Zhluboka se nadechla a snažila se prokřesit si cestu otázkami, které na ni zaútočily. „Když jsem vstala, byl pryč jako obvykle. Je ve škole.“

Protože tak to dělali. Ona zůstávala vzhůru dlouho do noci a četla si nebo se dívala na televizi, zatímco on chodil v ranních hodinách běhat a sám si připravoval snídani. Mohl se jí tak vyhýbat, protože sama vstávala, až když vycházel ze dveří. Tenhle systém jim vyhovoval. Takový byl rozvrh... až do dneška.

„Podívej se po jeho autě.“ Nemohla uvěřit, že musí dávat tak konkrétní odpovědi, aby se k tomu dopracovali, ale fajn.

Brentovi unikl z hrdla přiškrcený zvuk. „Už dvě hodiny se mu snažím dovolat a nic.“

„Má tam auto.“ Lila *věděla*, že má.

Brent potrásl hlavou. „Kde?“

U hřiště za fotbalovým stadionem, kde koučuje pozemní hokej. Musí tam být, protože ho tam před pár hodinami ještě za tmy sama zaparkovala.

Donutila se zachovat si chladnou hlavu. „Ve škole.“

Trochu zmatení chápala. To se dalo předpokládat. Běž-

ně svoje SUV nechával na vyhrazeném místě u zadního vchodu. Úplně napravo. V první řadě. Pro Aarona byla tahle výhodná pozice něco jako odznak cti. Tam ho dneska nenajdou, ale touhle dobou už ho najít *měli*.

„Lilo, poslouvej mě.“ Brent jí položil ruku na předloktí a jemně stiskl. „Není tam. Vůbec dneska do školy nedorazil.“

To je absurdní. Jak těžké je najít vůz s mrtvolou?

„To nechápu.“ Vykoktala přes nečekaně úzkostný knedlík v hrdle.

„Určitě se nic neděje. Nějaká drobná nehoda.“ Cassiein hlas na konci této věty nevystoupal. „Můžu zavolat...“

Vyděšený hlas pomalu odezníval, až Lila slyšela jen, jak jí z těla prchá krev.

„To se dá vysvětlit.“ Pronesla tu větu, protože doufala, že se jí bude moct podržet a uvěřit jí, ale to se nestalo.

„Ano.“ Přikyvovala Cassie v plném nasazení nápomocné sousedky. „Samozřejmě.“

„Možná si potřeboval na den oddychnout od dětí.“ Brent se falešně zasmál, ale znělo to spíš nervózně než upřímně. „Taky mě to občas láká.“

Všechna ta slova útěchy splývala Lile v hlavě. Brent ji chvíli hladil, chvíli poplácával po paži. Konečně zaznamenala hlas Cassie, jak telefonuje. Zaslechla pár septaných slov. Vynikla mezi nimi *policie* a *pohřešovaný*.

Pohřešovaný. Pohřešovaný. Pohřešovaný.

Pravda jí otrásla celým tělem a ztěžka dopadla na hrud, až musela zalapat po dechu. Nikdo jí nezavolá, jak čekala celé ráno, protože Aaronovo auto není ani na parkovišti, ani u hřiště. Žádné auto k nalezení tam zkrátka není. Navzdory jejímu přepečlivému plánování je pryč.

Musí Aarona najít dřív, než najde on ji.

Kapitola čtvrtá

TOUHLE ROČNÍ DOBOU POČASÍ V ITACE A OKOLÍ balancuje na rozmezí podzimu a začátku zimy. Teploty klesají. Začínají se objevovat svetry a pevnější boty. Tato část státu New York v oblasti Finger Lakes, konkrétně kolem jezera Cayuga, je přímou definicí přívlastku *bukolický*. Stromy oplývají sytými barvami. Vodopády a turistické trasy. Bujné zahrady a spousty míst, co mají v názvu *rokle*.

Itaka tepe maloměstským ruchem, rozpíná se a stahuje podle harmonogramu tří místních škol – Cornellovy univerzity, Itacké vysoké školy a Vyšší odborné školy Tompkins Corland. Lidé si tu užívají kombinaci venkovní zábavy a akademických debat. Mezi oblíbené místní koníčky patří lodky, popíjení kávy a přesvědčení, že žádná doopravdy inteligentní osoba nevydrží ve městě New York déle než pár let.

Lila se přestěhovala na předměstí Itaky, když se před osmi lety seznámila v Severní Karolíně s Aaronem a provdala se za něj ani ne o rok později. Pro Aarona představovalo stěhování na sever návrat domů, nebo přinejmenším

blíže domovu. Sám vyrostl o něco dál na východ ve střední části New Yorku.

Pro Lilu to bylo prašť jako uhoď, ale pro rodilé Newyorčany je spleť zeměpisná skládáčka něco jako tajné znamení. Střední New York je něco jiného než Severní New York a ani jedno nemá s jižní částí společného nic jiného než vládní aparát.

Lila stála na prázdném Aaronově parkovacím místě a zírala na shluk stromů obklopujících jednopatrovou cihlovou budovu a atletická sportoviště v dáli. Pohledem přejela řadu aut v odstínech červené nebo modré až na druhou stranu parkoviště. Přeměřila očima hřiště s pobíhajícími dětmi při jakési hře. Nikde ani známky po Aaronově SUV, ani po výkřicích hrůzy vyvolané nalezením bezvládného těla.

Chtěla ten zmatek nějak ukončit, a tak trvala na tom, aby Brent přišel na školní pozemky zadním vchodem. Aby je celé objel pro případ, že byl Aaron venku na neplánovaném tréninku nebo se šel nalokat čerstvého vzduchu. Zařídila si tou výmluvou pár minut ticha, takže mohla chvíli prsty přejíždět po okraji okénka a snažit se dát dopoledním událostem nějaký smysl.

Soustředila se na přesné místo, kde před pár hodinami jeho SUV odstavila. Bez světel se trmácela přes drny a hrbatou travu rychlostí ani ne deset kilometrů za hodinu. Dlouho před rozbřeskem. Pečlivě se vyhýbala bezpečnostním kamerám.

Všechno pečlivě naplánovala, a i tak plán nějak selhal.

To se dalo od Aarona čekat, že ji bude prudit i po smrti.

Z budovy se ozval zvonek. Následovaly výbuchy smíchu a hovor, které prosakovaly zdmi školy ven. Lila se zaměřila

la na zašlé bílé čáry a číslo dvacet sedm uprostřed parkovacího stání. Aaronovo číslo.

„Lilo?“

Brentův hlas prolomil řinčivé ticho v její hlavě. Cassie se nabídla, že zůstane doma pro případ, že by se Aaron zatoulal zpět. Brent se zmínil o policii a otázkách. Lila ta slova slyšela, ale odrážela se od ní a odmítala se v ní usadit.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

Ne. Ani v nejmenším. „Kde má auto?“ Ta otázka se jí převracela v mysli, až jí unikla ze rtů.

„Nejspíš se jel někam projet. Chtěl si pročistit hlavu nebo se nám vysmát, že mu nedůvěřujeme. Prostě si užívá den. Zase se vrátí a omluví se.“

Špatná odpověď. Brent nemá tušení, jak moc se mýlí. Nemůže to vědět, ale ona ano. Jestli se Aaron objeví, jestli je ten hajzl naživu, jeho hněv zničí vše, co se mu dostane do cesty. Ji přede vším.

Vytáhla mobil a otevřela aplikaci, kterou jí nainstaloval Aaron, kdyby někdy ztratila telefon. Přidala si rovnou i jeho telefon a teď se ho pokusila najít.

Nic.

„Odpovídá snad nepochopitelná vyjížďka jeho osobnosti?“ Ozvalo se hned po přibouchnutí dveří od auta.

Lilina pozornost se přesunula, což bylo zřejmě smyslem promluvy. Žena. Středně vysoká i velká. S křivkami. Kulatý, zajímavý obličej s velikýma očima. Krátké černé vlasy a bystrý krok. Lila ji nepoznávala. „Pardon?“

„Ginny Davisová.“ Vytáhla vizitku. „Hlavní vyšetřovatelka.“

Lila převrátila vizitku, ale byla tak rozrušená, že nerozeznala nic víc než změt černých písmen. „Čeho?“

„Kriminálka.“

Lila k ženě vzhledla, ale nic neřekla.

Žena to i tak vysvětlila. „Oddělení kriminalistiky kanceláře šerifa okresu Tompkins.“

Policie... Tak brzy? Lila se pokusila o hluboký nádech. Všechno postupovalo příliš rychle a špatným směrem. „Jak jste se sem dostali tak rychle?“

„Zavolal jsem jim.“ Brent si zabručel cosi pod vousy. „No, vlastně moje sekretářka. A tvoje sousedka taky někam volala.“

Vyšetřovatelka přikývla. „K nám. Dnes dopoledne jsme dostali tři telefonáty o pohřešovaném učiteli. Zrovna jsem dokončovala něco jiného, tak jsem souhlasila, že se stavím, abych se podívala, co se to vlastně děje.“

Vložili se do toho moc brzo. Sakra, vždyť ještě ani nemají tělo. A Lile se nedařilo myslet na cokoli jiného.

„Takže vy věříte, že se Aaronovi něco doopravdy stalo?“ zeptal se Brent.

Vyšetřovatelka pokrčila rameny. „To zatím nemůžu vědět s jistotou.“

To Lile připadalo jako správná odpověď. Chytrá a účelná. Nic nepřeháněla. Také se hodila k ženě stojící před Lilou v kalhotovém kostýmu v námořní modři. V nijak levném, ale ani zvlášť drahém. Takový ten druh, který převážně dobře sedí, jen nohavice bývají o něco delší a pas se musí upravit páskem.

Nijak se nepokoušela skrýt vizuální posuzování situace, Lily a Brenta. „Vy jste paní Payneová?“

To jméno proniklo všemi jejími smysly a všechno ostatní vytěsnilo. „Lila Ridgfieldová.“

„Aaronova manželka.“ Brent ta slova vyhrkl, jako kdyby ženy potřebovaly, aby je v rozhovoru někdo navigoval.

Ginny – a Lila se tak o ní rozhodla uvažovat, místo aby pro ni představovala beztvářou, bezejmennou vyšetřovatelku – ani nemrkla. „Zdá se, že si o vašeho manžela dělá starosti řada lidí. S největší pravděpodobností k tomu není důvod. Většina lidí se během dne nebo dvou objeví s vysvětlením.“

Jo, tak hlavně tohle ať se nestane. „To jste ale tak docela neodpověděla na moji otázku. Co tu děláte *ted*?“

„Tohle je jen zdvořilostní návštěva. Pro tuto chvíli nemám co vyšetřovat.“ Ginny se obrátila na Brenta. „Pan Little?“

„Ano.“ Po krátkém potřesení rukou se Brent vrátil na své místo kousek za Lilou. „Nemáte čekat osmačtyřicet hodin, než začnete vyšetřovat?“

„To je spíš takový hollywoodský mýtus založený na předpokladu, že dospělí lidé se sice občas zatoulají, obvykle se ale zase vrátí. Neradi mrháme svými zdroji, ale zároveň neradi ztrácíme vzácný čas.“ Ginny s pozdviženým obočím sjela pohledem z Brenta na Lilu. „Leda byste si z nějakého důvodu přáli, abychom s vyšetřováním počkali.“

„Ne.“ Brent zašoupal nohama a celou minutu mu trvalo, než vykoktal odpověď. „Ne, to samozřejmě nechceme.“

„Jestli se někdo doopravdy pohřešuje, raději bychom o tom věděli hned, abychom rovnou mohli začít pracovat.“ Ginnyin pohled opět zabloumal k Lile. „Dřív, než nám vychladne stopa.“

„Jistě.“ Brent přikývl a znovu se uklidnil. „Když se Aaron dnes neukázal, zajel jsem k němu domů a sdělil Lile, co se děje.“

Ginny se opět zamračila. „Co se dělo?“

„Můj muž nebyl, kde být měl.“

Brent přisvědčil. „Chtěla se přijít přesvědčit na vlastní oči.“

Lile to připadalo docela zjevné a zdaleka ne tak zajímavé, jak naznačoval Ginnyin upřený pohled.

„Kdy jste viděla svého manžela naposledy, paní Ridgefieldová?“

Teď začne záplava otázek. Nutnost vysvětlování. Prohrabování se jejím manželstvím. Rozeberou každou její větu, každé rozhodnutí, sebemenší součástku jejího života s Aaronem. Pohřešuje se, a tak záře reflektorů padne na ni a vše ostatní uvrhne do stínů. Není, kde má být, a zaplatí za to ona.

Připravila se na tolik různých situací, které mohly nastat, ale s tímhle nepočítala. Všechno stálo na tom, že Aaron bude nalezen.

Lila se dlouze nadechla. „Včera večer.“

„Ne dnes ráno?“

Tyhle slovní tanečky Lilu rozčilovaly. Ta detektivka, nebo co byla zač, má svou práci. Lila potřebuje najít svého manžela a nevěří, že by ho dokázal najít rychleji někdo, kdo ho nezná a kdo by se mohl nechat svést jeho vnějším šarmem. „Ne, proto jsem také řekla včera večer.“

Ginnyin pohled přeskakoval z Lily na Brenta. „Je Aaron typ člověka, který si bez varování vezme volno?“

To byla jednoduchá otázka, protože pro Aarona to bylo známkou cti, ačkoli Lile to připadalo směšné. „Vůbec ne.“

„Za skoro čtyři roky, co tu pracuje, měl naprosto dokonalou docházku,“ zavrtil Brent hlavou. „Nevynechal jediný den. Přijde, i když je nemocný, což je sice proti pravidlům, ale děláme výjimky. Jeho zvyky a osobnost jsou právě důvo-

dem, proč jsme hned volali vám, místo abychom počkali, jestli se neobjeví.“

„Takový je.“ Lila si nebyla jistá, jestli jí tenhle fakt pomáhá, nebo ne, ale chtěla převzít hlavní iniciativu ve vytváření obrazu pro všechny možné bezpečnostní složky, které by se mohly k případu dostat.

„Dobrá.“ Ginny ještě chvíli nespouštěla oči z Lily, než se znovu obrátila na Brenta. „Chápu, co se mi snažíte vysvětlit, ale měl kam...“

„V pracovní dny během školního roku chodí do práce. O to právě jde.“ Ve spánku jí začalo bušit a hrozilo, že Lila tak přijde o poslední zbytky své pozornosti.

Ginny znovu pohlédla na Lilu. „Ale dneska ne.“

Ze školní budovy se ozval hluk. Křičeli tam na sebe dva chlapci se zvednutým rukama, přistupovali k sobě a zase od sebe odskakovali. Nikdo se k nim nehrnul ani se k jejich amatérskému souboji nepřidával, ale ve skleněných výplních dveří se objevily zvědavé tváře zaujatého publika.

Brent přesunul svou pozornost ke dveřím. „Omluvte mě prosím.“

Odešel, dlouhýma nohama zkracoval vzdálenost mezi sebou a počínající bitkou. Jakmile se do věci vložil, hluk mladistvé potyčky odezněl. Po chvilce vzájemného obviňování se zmatek přemístil zpět dovnitř.

„Mohu vám říkat Lila?“ zeptala se Ginny.

Jestli se jedná o hru, bude hrát Lila též. „A můžu já vám říkat Ginny?“

„Jistě,“ utrousila starší žena, než se vrhla do nového tématu. „Víte o někom, kdo by chtěl vašemu manželci ublížit?“

Ano, ona.

Za jiné situace by snad Lila Ginnyin styl obdivovala. Kličkovala a uhýbala se slovy. Pokládala otázky, které měly být položeny, běžné úvodní dotazy, ale Lile se zdálo, že ji odpovědi zas tak nezajímají. Nepodstoupila tenhle výlet, aby si zjistila pár faktů, které by rychle a výstižně vysvětlily, jak mohl sedmatřicetiletý muž zmizet cestou do práce.

Kdepak, při téhle výměně si dělala názor na ni samotnou. Ginnyin bystrý pohled vstřebával každý zbloudilý pohyb, každé polknutí. Přišpendlila Lilu pod pomyslný mikroskop a jemně ji popichovala.

Všechny Liliny smysly křičely na poplach. Pobízely ji, aby to tu rychle zabalila, než v ní úzkost vybuchne jako ve špatném hororu. „Učí matiku na střední škole.“

„I učitelé mají své nepřátele.“

Lila se odmítla návnady chytit.

„Snažím se porozumět tomu, co tu máme.“ Ginnyin klidný, hluboký, chlácholivý hlas měl hypnotický účinek. „Dnes ráno nedošlo v okolí k žádné nehodě s autem jeho značky, v žádné nemocnici se nenašel neidentifikovaný muž odpovídající jeho popisu.“

„Nejste vy důsledná?“

Na Ginnyiných rtech se objevil úsměv. „Vždycky.“

Lila potlačila nutkání raději utéct než bojovat, které se jí zmocnilo, a sledovala ženu, která snad předstírala přátelství a podporu, ale dost možná se stane jejím protivníkem. A to důstojným.

Ginny se vytasila s malým poznámkovým blokem a zapsala si pár informací. Postavila se k situaci se sebevědomím někoho, kdo se na svou pozici musel vyškrábat a bojovat o ni a nyní se jí nehodlal vzdát. Jako černoška na

vysokém policejním postu si zřejmě vydobyla mezi muži respekt, ale zároveň si ho musela dennodenně získávat od těch, kteří by ji raději přehlédli.

„Mohla bych se už vrátit?“ požádala Lila, protože domov by ji uzemnil a umožnil by jí ujasnit si, co se to dopoledne vlastně stalo.

Ginny přikývla. „Jestli se Aaron do zítra neobjeví, navštivte mě, prosím, v kanceláři...“

„Můžete přijet ke mně domů a vyptat se, na co budete chtít. Je mi jedno, jestli teď nebo později.“ Když se Ginny nabídky nechopila, začala ji Lila přesvědčovat. „Není to tak lepší? Zvu vás. Můžete jít dál a porozhlédnout se. Nebudete potřebovat pravděpodobnou příčinu, ani soudní příkaz.“ Vykouzila první opravdový úsměv toho dne. „Už jsem se zmínila, že jsem právnička?“

Dřív nebo později na to upozornit musela. Teď byla docela vhodná příležitost.

Ginny přimhouřila oči. „Jeden z lidí, kteří nám volali, zmínil, že jste realitní makléřka.“

Hmm. Zajímavé. „Záleží na mé práci?“ Ne že by to pro ni nebylo citlivé téma.

„Technicky vzato jste ji zmínila jako první.“ Přes Ginnyina ústa přeběhl letmý úsměv. „Ale jestli se ptáte, *jak* to vím, tak to mám v poznámkách. Volající nám to nejspíš prozradil sám od sebe.“

Napětí, které mezi nimi sršelo, opadlo. Ovzduší se změnilo, jako by našly pevnější půdu pod nohama. Pistole a odznak u boku a cokoli dalšího, co Ginny skrývala pod oblekem, jí možná pomohlo vyhrát mnoho bitev, ale Lila měla arzenál svých vlastní zbraní.

„Ještě něco bych o vás měla vědět?“ zeptala se Ginny.

„Čekám, že Aarona najdete. Jestli to nedokážete, namůžu si někoho, kdo to udělá.“ Ve chvíli, kdy jí slova unikla ze rtů, si uvědomila, že právě pronesla první lež tohoto dne.

„Takhle to nefunguje.“

„Vím, že Aaron není jediný, kdo se v okolí pohřešuje.“ Lila sledovala zprávy a poslouchala týdenní krimi podcast.

Než svůj plán zahájila, všechno si pečlivě zjistila. Případ jejího manžela mohl vyblednout na pozadí hrůzy pohřešované ženy. Jenže to všechno se samozřejmě odvíjelo od toho, že Aaron zůstane mrtvý...

Ginny nehnula ani brvou, když se sama stala terčem vyptávání. „Myslíte si, že spolu mají ty případy něco společného?“

„Doufám, že ne, když jste ji ještě nenašli.“

Kapitola pátá

Před třemi týdny

AARON PŘED NI POLOŽIL TALÍŘ. GRILOVANÉ KU-ře a salát. Když byl na řadě s vařením, dělal vždycky tohle. Jestliže se rozhodli jíst doma, střídali se v kuchyni, ale on vařil častěji. Nejspíš proto, že její schopnosti zahrnovaly jen smažený sýr a těstoviny a dál už nic.

Těstoviny. Na ty měla dneska doopravdy chuť. Dopoledne se dívala na televizní show o vaření a teď toužila po *cacio e pepe*. Nikdy to nejedla, ale nudle se sýrem a paprikami zněly tak jednoduše a lahodně, že se jí kuře hnusilo, ani ho nemusela ochutnat.

Aaron postával a skláněl se nad svojí částí čtvercového stolu, místo aby se posadil. „Zíráš na svůj talíř.“

„Vypadá to moc dobře.“ Seděla tam, pohrávala si s jídlem a uvažovala, jak svůj život jen tak přizpůsobila jeho. Její vlastní potřeby se scvrkávaly a scvrkávaly, postrádaly na důležitosti, až zbývaly jen poničené drobtý představ o manželství.

Zpočátku jejich vztah takový nebyl. Navštěvoval pravidelně kavárnu naproti její kanceláři, kam chodívala na oběd a občas na večeři. Všimla si ho a zachytila jeho pohled upřený jejím směrem. Nakonec se seznámili, když přímo před ní upustil plný hrnek kávy. Ohromený a zakoktaný se jí s milým úsměvem omluvil.

Byl přitažlivý určitým nenásilným způsobem. Docela tiichý s drsnou minulostí, která, jak později zjistila, se co do bolesti vyrovnala té její. A tak si ho pustila k tělu. Pustila si ho tak daleko, jak si lidi obvykle pouštěla, což docela upřímně nebylo moc blízko.

Zpočátku toho od sebe moc neočekávali. Zakládali svůj vztah na partnerství a porozumění. Nebránil jí v potřebě samoty. Rád chodil na ryby a vyhovovalo mu, že se k němu nepřipojuje. Dodával jí pocit jistoty a bezpečí. Její představa rodiny sestávala především z domova a večeře na stole bez křiku. S ním to měla.

Nikdy při pohledu na Aarona necítila dýchavičný nával touhy nebo potřebu strhat z něj všechno oblečení a mít s ním sex opřená o zeď. Přirozeně to všechno dělali, ale ten elán, který při tom měla prožívat, se nikdy nedostavil. Nebyla to však čistě Aaronova vina.

Většinu svého života ten hučivý pocit ani neznala. Pár chviliek přitažlivosti ano, ale představa, že by se honila za něčím prchavým zakládajícím se na hormonech a částech těla, co by zmizelo se špatným účesem nebo pár kily navíc, jí připadalo jako mrhání časem.

Ve skutečnosti celý svůj život před takovým nekontrolovatelným uspořádáním prchala, vyhledávala bezpečí a manželství stavěla jen na tom. Strach ji nakonec vehnal do víru přesně toho, čemu se tak úzkostlivě vyhýbala.

„Jim mi dneska vyprávěl vtipnou historku.“

Nedokázala v sobě najít zájem o cokoli, co by jí Aaron říkal, natož o nějakou nudnou příhodu někoho cizího.

„Jim?“

Aaron se zaskřípěním přitáhl židli a posadil se. „Učitel biologie z Maine. Ten s přízvukem.“

Štourala se v salátu a předstírala zájem. „Aha, no jasné.“

„Včera v noci spal ve svém autě.“

Tak daleko se ještě nedostali, ale Aaron teď spával v pokoji pro hosty. Lila se kvůli tomu odmítala cítit provinile. Zasloužil si vyhnanství. Chtěla ho zmlátit, profackovat, udělat něco, co by skončilo plesknutím kůže o kůži. Něco, co by se prorvalo zatuhlou kaší pohrdání, které k němu právě cítila.

Musela ale vyčkat. Plán. Musela svůj krok správně načasovat.

„Proč?“ Odložila vidličku s předstíraným zájmem o jídlo.

„Pohádali se se ženou kvůli penězům.“

„Jednou jsem někde četla, že o peníze se páry hádají nejčastěji.“ Oni ne, aspoň ne obvykle, ale ostatní ano. Oni měli dost jiných problémů, než aby si na tu hromadu ještě přihazovali hospodaření.

„No, rozhodně se to stalo Jimovi a...“ Aaron zamával nazdařbůh vidličkou ve vzduchu. „Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.“

Jak jinak. Aaron měl příšernou paměť na jména. Ne na mužská jména. Kdepak, pamatoval si, jak se jmenuje pošták i chlapík, u kterého si každou sobotu dával kafe po ranním běhu. Dokonce i toho týpka, který jim loni prodal tu příšerně světle modrou barvu do koupelny. Ale